

VASTINPARIT / COUNTERPARTS

VASTINPARIT / COUNTERPARTS

JARI ARFFMAN

**VASTIINPARIT
COUNTERPARTS**

KAJAANI ART MUSEUM

MUSTA TAIDE

Sisältö / Contents

Preface	7
Esipuhe	7
Valokuvat / Photographs	
St. Pragburg	8
Utopia	19
St. Utopia	33
Counterparts	50
Vastinparit	53

Preface / Eripuhe

Jari Arffman masters brilliantly black and white photography and excels superbly in the art of exploiting the effect of shadows in his artworks. To whichever remote place he takes his camera, his images convey the feeling of having followed the path until its very end. Still he keeps silent about the painful, lonely but intertwined paths that have guided him to these particular image settings. Only at the end, at the last viewpoint, does he invite the spectator to witness and share with him miracles of the world.

Jari Arffman discovers or rather explores these locations free of geographical constraints; places that we all believe to know somehow – through lost memories, forgotten questions, missed glances. Jari Arffman's images invoke an experience of déjà vu accompanied by a compelling sense of familiarity; they are images of our time.

Jari Arffman hallitsee mestarillisesti mustavalkoisen valokuvauksen ja varjojen käytön salat. Mihin tahansa kaukaiseen paikkaan hän kameransa viekin, hänen kuvansa välittävät tunteen loppuun saakka kuljetusta taipaleesta. Jari Arffman ei kuitenkaan paljasta niitä miltei kipeiltä tuntuvia, yksinäisiä ja toisiinsa nivoutuneita polkuja, jotka ovat hänet johtaneet näiden näkymien luokse. Vasta lopussa, viimeisen näkymän äärellä, hän kutsuu katsojan todistamaan ja jakamaan kanssaan maailman ihmeitä.

Jari Arffman löytää tai paremminkin tutkii paikkoja irrallaan niiden sijainnista, paikkoja, joiden kaikki voivat kuitenkin jotenkin uskoa olevan tuttuja – mieleen johtuvista kadonneista muistoista, unohtuneista kysymyksistä, huomaamattomiksi jääneistä katseista. Jari Arffmanin kuvat synnyttävät kiehtovan kokemuksen vieraan tuttuudesta, ne ovat kuvia ajastamme.

Ulrich Haas-Pursiainen

St. Pragburg

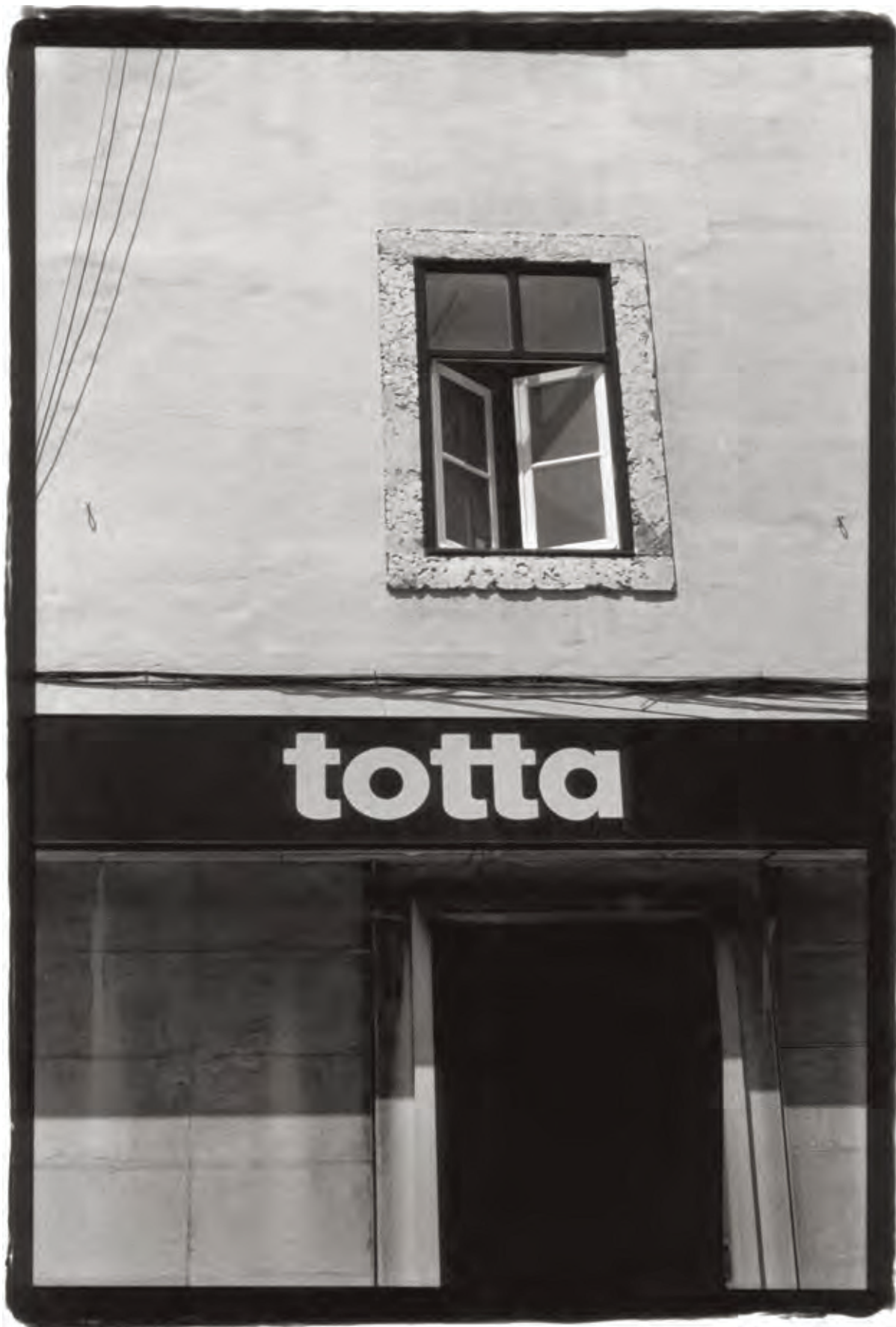
Utopia

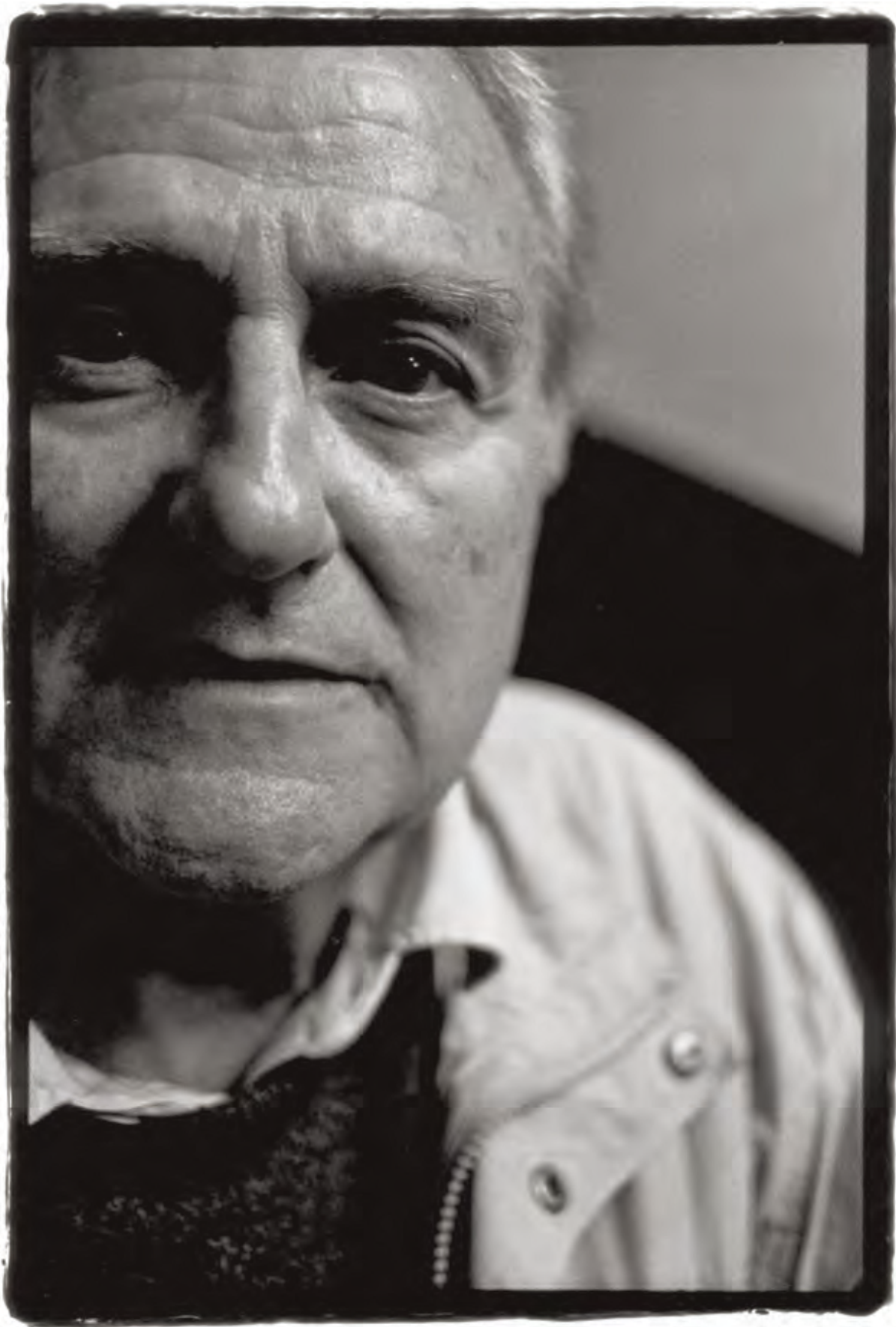

St. Utopia

Counterparts

In this book of photographs I set up an interactive relationship between St. Utopia, which I photographed in the townscape of Kajaani in 2006, and my St. Pragburg (2002) and Utopia (2004) exhibitions, which I photographed in some of the world's metropolises.

It is hard to imagine that a book like this could alter the political power balance between the major cities of the globalised world and the fringes, but it will certainly activate and create the mental and spiritual self-respect that are needed equally in the world of today and in Kainuu. Politically, universal values in art are linked with artistic freedom, but spiritually, with its ability to create unique experiences. Counterparts appear to be in fruitful conflict with each other, while still respecting each other and helping each other develop.

Our world is changing, and art is a part of that change, humanising interactions between people, increasing their self-understanding. St. Utopia, together with the previous exhibitions, creates a visual dialogue that transcends conventional preconceptions about internationalness and localness, and gives prominence to a way of being that is not dependent solely on our position on the globe. Having withdrawn to become a hermit in the wider world, I have returned to my home district, and now I am also able to share with other people my way of seeing both. Through my work I pass glimpses and intimations of the soft values of art through the hard shell of the globalised world.

St. Pragburg

In my pictures of Tampere, Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes (2001), I was already beginning to move away from the documentary tradition in photography. In St. Pragburg I have totally broken away from 'the dictatorship of reality' and transformed two real cities, Prague and St. Petersburg into a single, imaginary metropolis, St. Pragburg. The last remaining signs and traces of the dictatorship of documentarism have disappeared and lost their meaning to pure fantasy. Just imagine.

St. Pragburg has links with the 'street-photography' tradition, in which the photographer shoots sights that say something to him as he goes around the city. On page 11 is my photograph of a view of a river; I am beneath a bridge, facing into bright counterlight. The dark shadows speak of the strength of the tradition: in this view, you will be the winner.

Photography is an attempt or a way to sense invisible reality, and when the experiential nature of photography is combined with complex technology, the end result can provide the ingredients for subtle self-development.

With this work I want to show, in a fine mist rising out of the darkness, that photography is in many ways a mystical experience. Taking photographs is a subjective experience, in which the photographer seeks out images that match the landscape of his own mind and soul. When pho-

tographing abroad, the distance from the environment being photographed is greater, so that the photographing experience becomes a solitary wandering. The world of the actual concrete work speaks of a freedom of mind that the soul can understand. An icy street, a flowing river, a frost-covered tree, in thousands of shades of grey, give a lucid intimation of softness in a hard world.

On page 13 the world is seen as a cut, a fissure, a gentle incision. This takes us on to an understanding of how we can, in principle, think anything in abstraction. But only in principle, since the work and the viewer exchange places so that the work does the looking and the viewer is looked at. Similarly, I have made a work in which both the reality that I have photographed and its viewer have to admit on common-sense grounds that reality exists. And similarly, the work contests both the dictatorship of both of these in relation to the work, which has its own indisputable and undisputed way of being.

As a counterpart, St. Pragburg as a megalomaniac metropolis, in the language of psychology, has a personality disorder. It says that nobody should be condemned, but rather that we should see how we ourselves develop.

Utopia

I photographed Utopia in 2002 and 2003 in Lisbon, Madrid, Kaunas, Lima and Las Palmas. Utopia is totally unfeasible, *mission impossible*.

Utopia is a continuation of the imaginary metropolis St. Pragburg. Utopia is an image that does not exist in any comprehensible form or state, with St. Pragburg still being a 'city'.

Utopia is linked into the same tradition in photography as St. Pragburg. On page 24 is my photograph of a view, with the word: true on the business sign beneath the window. Nor can the street photographer often resist the temptation, when he comes across a paradox: in Utopia people always speak the truth, according to what is believed to be true. In Lisbon the true invests in strategic banking. In this work I show how reality, images, words and facts can be given shape without anyone questioning their veracity; everything is true and nothing is true. As a counterpart, the piece tells us how a photographic work also simultaneously moves away from and approaches its viewer, so that viewers have a chance both to experience the work and to use their own capacities in their interpretation.

On page 22 a lone palm in the middle of a sandy desert embodies freedom from disturbance. In the global world beauty still communicates values that exist as universals for the whole of humanity. It is a different matter whether everyone recognises these values, which are upheld by the international community as best it can, for example, with regard to peace. *Stilleben*, the quiet life, the still picture, the freeze-frame shot, a photograph uses its own aesthetic

to tell us what it is to be quiet.

As a counterpart, Utopia wants to discuss new forms of creativity. Previously shown on several occasions as an isolated exhibition, as a counterpart, Utopia is now a component of a broader whole, so that it motivates a new sense of community in the exhibition. Creative passion brings us to a standstill in an energising experience that implies a commitment to openness and sympathy in relation to both the local and the global creative economy.

St. Utopia

St. Utopia sanctifies the subtle, dynamic human ability to sense the immaterial world, since these works are just an attempt or a way of observing it with our outward senses. An artistic experience can provide ingredients for a subtle development of the self, with the disruptive factors having to be whittled down to the minimum in the working process. From this the picture's asceticism emerges. After that, the goal is a supernatural state on the road to a metamorphosis and a seeing of the light in black-and-white photographic art.

It is inevitable that the Holy Utopia will be rewarding; operating in a local/global network is worrying, which in turn involves challenges for continuous learning. We can thus act in an equal and open relationship with our competitors, since we are able to create new, and new kinds of, solutions.

A photographic work can, for example, be a solution for a tangible or a conceptual conflict, the outcome of which is a peaceful one. This claim is, however, contradictory and fallacious in itself, but, without hopelessness, hesitation or courageous caution, we artists would be no more than mechanical executors when we put our ideals into practice. Also, confidence in our own profession on the path of art enriches our community, which still holds on to its dreams. In a soft, creative global network we have a lot to give to hard economics, which has already globalised. Art, too, is involved in this transition, since hard and soft are fascinated with each other. In St. Utopia the work ethic is good, since in the language of basketball: only if you pass the ball, can you be successful.

On page 35 the person seeing has room for himself and for others. Art aims both at self-development and at directing the viewer; I am not a lone soloist, but in interaction and collaboration with my own public and with my photographic path.

On page 48 an angel is kneeling on top of Tellus and holding a basketball on his head. Amid the moon, stars and satellites the angel is innovating amenities and services, inventing ever more new ways of constantly creating something new, and human. The work speaks of the sacred goal of photographic art for the angelic life; it wants to express the nature, the idea, of profound photographic activity.

As a counterpart, St. Utopia begins to run out of words... Am I seeing more all the time? The question "Why", at least, has lost its meaning...

Jari Arffman

Asetan tässä valokuvakirjassa kaajaanilaisessa kaupunkimaisemassa vuonna 2006 valokuvaamani St. Utopian vuorovaikutussuhteeseen kahden maailman eri metropoleissa valokuvaamani näyttelyn, St. Pragburgin (2002) ja Utopian (2004), kanssa.

Tällaisella kirjalla on vaikea kuvitella kumoavansa globalisoituneen maailman miljoonakaupunkien ja reuna-alueiden keskinäistä valtatasapainoa, mutta se varmasti aktivoi ja luo sitä henkistä ja hengellistä omanarvontuntoa, jota tarvitaan yhtäläillä tämän päivän maailmassa kuin Kainuussakin. Taiteen universaalit arvot liittyvät poliittisesti taiteen vapauteen, mutta hengellisesti sen kykyyn luoda ainutlaatuisia kokemuksia. Vastinparit näyttäytyvät hedelmällisessä ristiriidassa toisiaan kunnioittaen ja kehittäen.

Maailmamme on muutoksessa, ja taide on tässä muutoksessa mukana inhimillistään ihmisten välistä kanssakäymistä lisäten heidän itseyttänsä. St. Utopia luo yhdessä aiempien näyttelyiden kanssa kuvallisen vuoropuhelun, joka ylittää tavanomaisia kansainvälisyyteen ja paikallisuuteen liittyviä ennakkoluuloja ja tuo näkyville olemassa olemisen tapaa, joka ei ole riippuvainen ainoastaan paikastamme maapallolla. Maailmalla erakoitumiseni jälkeen olen palannut kotiseudulleni ja nyt voin jakaa molempien näkemisen myös muiden kanssa. Tuon työni kautta kovan ja globalisoituneen maailman kuoren läpi välähdyksiä ja aavistuksia taiteen pehmeistä arvoista.

St. Pragburg

Jo Tampere-kuvauksessani Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes (2001) aloin etäännyä valokuvan dokumentaristisesta perinteestä. St. Pragburgissa olen loitontunut täysin 'todellisuuden diktatuurista' ja muuntanut kaksi todellista kaupunkia, Prahan ja Pietarin yhdeksi mielikuvitukselliseksi metropoliksi, St. Pragburgiksi. Viimeisetkin merkit ja jäljet dokumentarismien diktatuurista ovat hävinneet ja menettäneet merkityksensä puhtaalle mielikuvitukselle. Kuvittele.

St. Pragburg liittyy valokuvauksen perinteessä niin sanottuun katukuvauksen perinteeseen, jossa valokuvaaja kuvaa kaupungissa liikkeessaan häntä puhuttelevia näkymiä. Sivulla 11 olen valokuvannut joelle avautuvan näkymän; olen sillan alla vahvassa vastavalossa. Vahvat varjot kertovat tradition vahvuudesta: tässä näkymässä olet voittava.

Valokuvaus on yritys tai tapa aistia näkymätöntä todellisuutta, ja valokuvauksen kokemuksellisuuden yhdistyessä vaativaan tekniikkaan voi lopputulos antaa aineksia hienosyiseen itsensä kehittämiseen.

Tällä teoksella haluan näyttää tummuudesta nousevassa hienossa sumussa, että valokuvaus on monella tapaa mystinen kokemus. Valokuvaaminen on subjektiivinen kokemus, jossa valokuvaaja etsii kuvia oman mielen- ja sielunmaisemansa mukaan. Ulkomailta valokuvatessa kuvattava ympäristö loitontuu hyvin paljon, jolloin kuvauskokemuksesta tulee yksinäinen

vaellus. Varsinaisen konkreettisen teoksen maailma kertoo mielen vapaudesta, jonka sielu voi ymmärtää. Jäinen katu, virtaava virta, jäinen puu antavat tuhansissa harmaan sävyissä kuulaan aavistuksen pehmeystä kovassa maailmassa.

Sivulla 13 maailma näyttäytyy lovena, rakona, pehmeänä viiltona. Tämä johtaa ymmärrykseen siitä, että abstraktiossa voi ajatella periaatteessa mitä tahansa. Mutta vain periaatteessa, sillä teos ja katsoja vaihtavat paikkoja siten, että teoksesta tulee se joka katsoo ja teoksen katsojasta katsottu. Samalla olen tehnyt teoksen, jossa sekä kuvaamani todellisuuden että sen katsojan täytyy myöntää todellisuuden – terveen järjen pohjalta – olevan olemassa. Samalla teos kiistää molempien diktatuurin suhteessa teokseen, jolla on oma kiistämätön ja kiistaton olemassa olemisen tapansa.

Vastinparina St. Pragburg megalomaanisena metropolina on psykologien kielessä persoonallisuushäiriöinen. Se kertoo, ettei ketään pidä tuomita vaan seurata kuinka itse kehittyi.

Utopia

Olen valokuvannut Utopian vuosina 2002 ja 2003 Lissabonissa, Madridissa, Kaunasissa, Limassa ja Las Palmasissa. Utopia on – aivan – mahdoton, *mission impossible*.

Utopia on jatkumo kuvitteelliselle metropolille St. Pragburgille. Utopia on kuva, jota ei ole olemassa missään ymmärrettävässä muodossa tai olomuodossa St.

Pragburgin ollessa vielä 'kaupunki'.

Utopia liittyy samaan valokuvauksen perinteeseen kuin St. Pragburgin. Sivulla 24 olen valokuvannut näkymän, jossa yllä olevan ikkunan alla lukee liikekyltissä: "totta". Useinkaan katukuvaa ei jaksa vastustaa kiusausta, kun kohdalle osuu paradoksi: Utopiassa puhutaan aina totta sen mukaan mikä uskotaan todeksi. Lissabonissa "totta" panostaa strategiseen pankkitoimintaan. Tällä teoksella näytän kuinka todellisuutta, kuvia, sanoja ja tosiasioita voidaan muokata ilman, että kukaan kyseenalaistaisi niiden totuutta; kaikki on totta ja mikään ei ole totta. Vastinparina teos kertoo kuinka valokuvallinen teos myös yhtäaikaaisesti loitontaa ja lähentää katsojaansa, jotta hänen on mahdollisuus sekä kokea teos että käyttää omaa kapasiteettiaan tulkinassaan.

Sivulla 22 yksinäinen palmu keskellä hiekkaerämaata kuvastaa häiriöttömyyttä. Globaalissa maailmassa kauneus viestii vielä arvoja, jotka ovat olemassa universaaleina koko ihmiskunnalle. On eri asia tunustavatko kaikki näitä kansainvälisen yhteisön parhaansa mukaan ylläpitämiä arvoja esimerkiksi rauhan suhteen. *Stilleben*, hiljaa eläminen, still-kuva, pysähtynyt kuva, valokuva kertoo omalla esteetikallaan siitä, mikä on hiljaista.

Vastinparina Utopia haluaa keskustella uusista luovuuden muodoista. Yksittäisenä näyttelynä useaan otteeseen aikaisemmin esillä ollut Utopia on nyt vastinparina osana laajempaa kokonaisuutta,

jolloin se motivoi uutta yhteisyyttä näyttelyssä. Luova intohimo pysäyttää energisoivana kokemuksena, mikä merkitsee sitoutumista avoimuuteen ja myötätuntoisuuteen suhteessa sekä paikalliseen että globaaliin luovaan talouteen.

St. Utopia

St. Utopia pyhittää ihmisen hienovaraista ja kehittyvää kykyä aistia aineetonta maailmaa, sillä nämä teokset ovat vain yritys tai tapa havaita sitä ulkoisilla aisteilla. Taiteellinen kokemus voi antaa aineksia hienovaraiseen itsensä kehittämiseen, jolloin häiritsevät tekijät on karsittava teosvaiheessa mahdollisimman vähäisiksi. Siitä kohoaa kuvan askeesi. Sen jälkeen päämääränä on yliluonnollinen tila mustavalkoisen valokuvataiteen muodonmuutoksen ja kirkastumisen tiellä.

On väistämätöntä, että Pyhä Utopia palkitsee; toimiminen paikallisessa/globaalissa verkostossa huolestuttaa, mikä merkitsee puolestaan haastetta jatkuvalle oppimiselle. Näin voimme toimia tasa-arvoisina ja avoimina suhteessa kilpailijoihimme, sillä me osaamme luoda uutta ja uudenslaisia ratkaisuja.

Valokuvateos voisi olla esimerkiksi ratkaisu johonkin käsillä olevaan tai käsitteelliseen konfliktiin, jonka lopputulos on rauhanomainen. Tämä väite on kuitenkin ristiriitainen ja epätoivoisuus, epäröintiä ja rohkeaa varovaisuutta me taiteilijat olisim-

me ihanteitamme toteuttaessamme pelkkiä mekaanisia suorittajia. Myös luottamus omaan ammattikuntaan taiteen tiellä rikastuttaa yhteisöämme, joka pitää edelleen kiinni unelmistaan. Luovassa ja pehmeässä globaalissa verkossa meillä on paljon annettavaa kovalle taloudelle, joka on jo globalisoitunut. Myös taide on mukana tässä muutoksessa, koska kova ja pehmeä ovat innostuneita toisistaan. St. Utopiassa työn etiikka on hyvää, sillä koripallon kielellä vain syöttäjä voi menestyä.

Sivulla 35 näkijällä on tilaa itselleen ja toisille. Taide pyrkii sekä itsekehitykseen että ohjaamaan katsojaa; en ole yksinäinen sooloilija vaan kanssakäymisessä ja yhteistyössä oman yleisöni ja valokuvallisen tieni kanssa.

Sivulla 48 enkeli on polvillaan Telluksen päällä ja pitää päänsä päällä "koripalloa". Kuun, tähtien ja kiertolaisten joukossa enkeli innovoi palveluja ja palveluksia, keksien yhä uusia keinoja luoda alati jotain uutta, inhimillistä. Teos kertoo valokuvataiteen pyhästä päämäärästä enkelielämään; se haluaa ilmaista syvällisen valokuvallisen työskentelyn olemusta, ideaa.

Vastinparina St. Utopia alkaa tyhjetä sanoista... näenkö koko ajan yhä enemmän? Ainakin kysymys "miksi" on menettänyt merkityksensä...

Jari Arffman

The book has been supported by the city of Tampere /
Tampereen kaupunki on tukenut kirjan julkaisemista

Jari Arffman
Vastinparit / Counterparts
Kajaani art museum / Kajaanin taidemuseo
30.9.–18.11.2007

Jari Arffman © 2007

Ulrich Haas-Pursiainen, freelance curator / vapaa kuraattori, Tampere, Finland

Timothy Persons, Director of Professional Studies, curator, University of Art and Design, Helsinki, Finland /
Ammattillisten opintojen johtaja, kuraattori, Taideteollinen korkeakoulu

Translations / Käännökset
Finnish–English Michael Garner (Jari Arffman)
English–Finnish Kari Vähäpassi (Timothy Persons)
German–Finnish / English Marjukka Virkajärvi (Ulrich Haas-Pursiainen)

Graphic design / Graafinen suunnittelu
Tomas Fagerström
Duotones / Duotone-erottelut
Timo Lagerström

Papers / Paperit
Galerie Art Silk 150 g/m²,
Lessebo Design Smooth Natural Colour 150 g/m²

Printed and bound by / Painatus ja sidonta
Karisto Oy, Hämeenlinna 2007

Kustannusosakeyhtiö Musta Taide
Vanha Veturitali, FI-00520 Helsinki
ISBN 978-952-9851-86-7

Kajaani art museum publications / Kajaanin taidemuseon julkaisuja
ISSN 1458-4662

Jari Arffman, born / syntynyt 1965
Artist / Valokuvataiteilija
Lives and works in Tampere, Finland / Elää ja työskentelee Tampereella

www.galleriat.net/PhotoartJariArffman

JARI ARFFMAN

VASTIINPARIT
COUNTERPARTS

KAJAANI ART MUSEUM

MUSTA TAIDE

Sisältö / Contents

Preface	7
Esipuhe	7
Valokuvat / Photographs	
St. Pragburg	8
Utopia	19
St. Utopia	33
Counterparts	50
Vastinparit	53

Preface / Eripuhe

Jari Arffman masters brilliantly black and white photography and excels superbly in the art of exploiting the effect of shadows in his artworks. To whichever remote place he takes his camera, his images convey the feeling of having followed the path until its very end. Still he keeps silent about the painful, lonely but intertwined paths that have guided him to these particular image settings. Only at the end, at the last viewpoint, does he invite the spectator to witness and share with him miracles of the world.

Jari Arffman discovers or rather explores these locations free of geographical constraints; places that we all believe to know somehow – through lost memories, forgotten questions, missed glances. Jari Arffman's images invoke an experience of déjà vu accompanied by a compelling sense of familiarity; they are images of our time.

Jari Arffman hallitsee mestarillisesti mustavalkoisen valokuvauksen ja varjojen käytön salat. Mihin tahansa kaukaiseen paikkaan hän kameransa viekin, hänen kuvansa välittävät tunteen loppuun saakka kuljetusta taipaleesta. Jari Arffman ei kuitenkaan paljasta niitä miltei kipeiltä tuntuvia, yksinäisiä ja toisiinsa nivoutuneita polkuja, jotka ovat hänet johtaneet näiden näkymien luokse. Vasta lopussa, viimeisen näkymän äärellä, hän kutsuu katsojan todistamaan ja jakamaan kanssaan maailman ihmeitä.

Jari Arffman löytää tai paremminkin tutkii paikkoja irrallaan niiden sijainnista, paikkoja, joiden kaikki voivat kuitenkin jotenkin uskoa olevan tuttuja – mieleen johtuvista kadonneista muistoista, unohtuneista kysymyksistä, huomaamattomiksi jääneistä katseista. Jari Arffmanin kuvat synnyttävät kiehtovan kokemuksen vieraan tuttuudesta, ne ovat kuvia ajastamme.

Ulrich Haas-Pursiainen

St. Pragburg

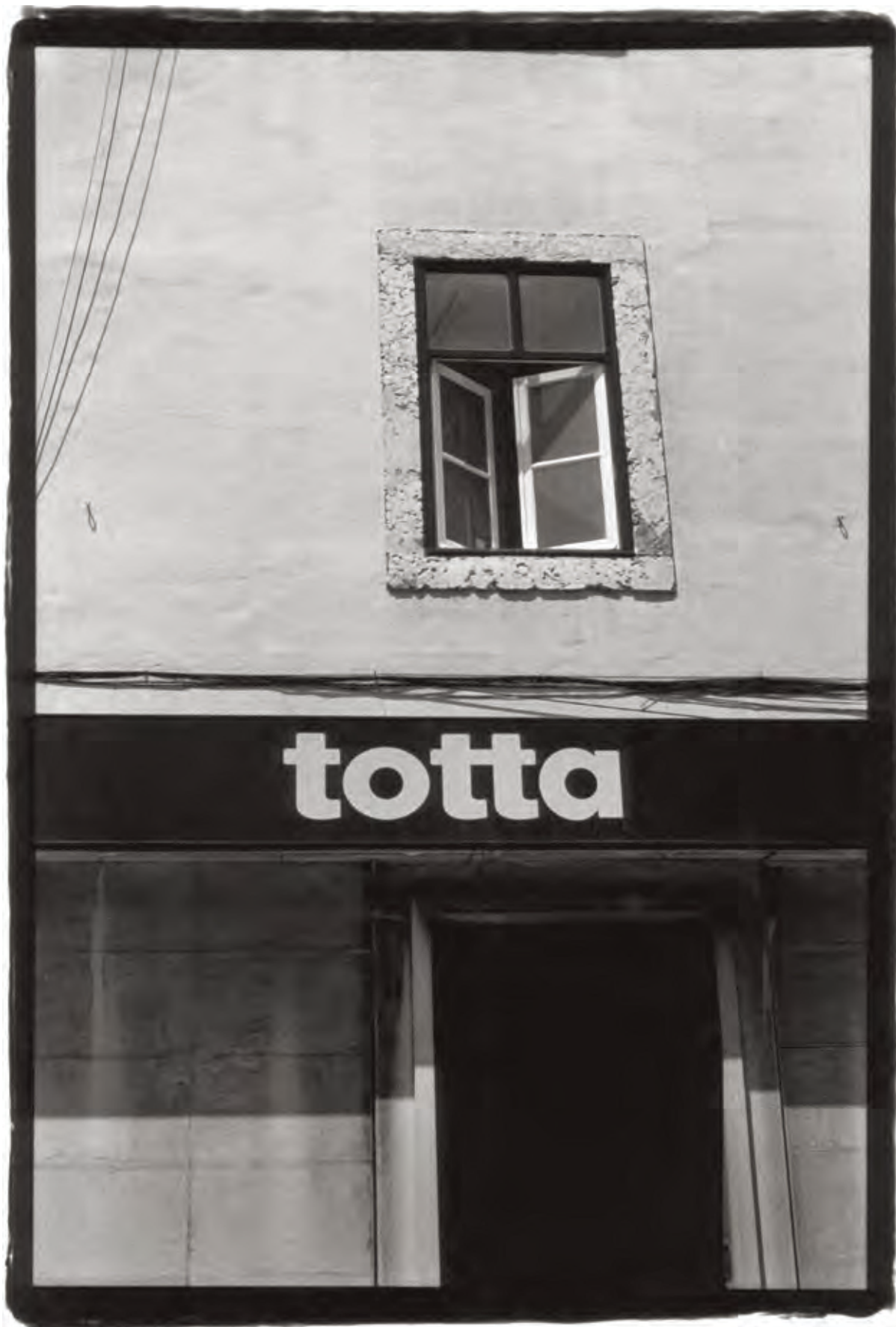
Utopia

St. Utopia

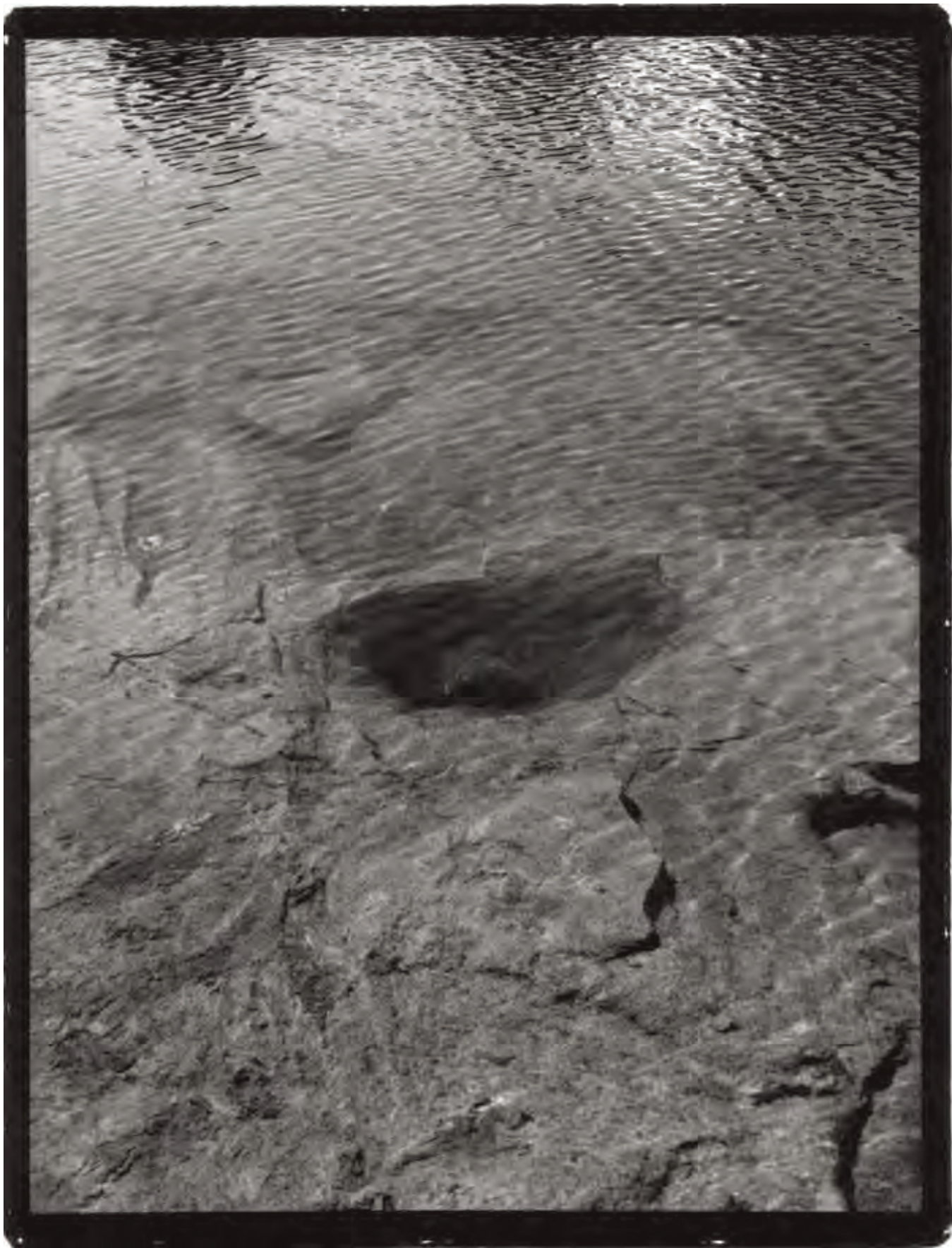

Counterparts

In this book of photographs I set up an interactive relationship between St. Utopia, which I photographed in the townscape of Kajaani in 2006, and my St. Pragburg (2002) and Utopia (2004) exhibitions, which I photographed in some of the world's metropolises.

It is hard to imagine that a book like this could alter the political power balance between the major cities of the globalised world and the fringes, but it will certainly activate and create the mental and spiritual self-respect that are needed equally in the world of today and in Kainuu. Politically, universal values in art are linked with artistic freedom, but spiritually, with its ability to create unique experiences. Counterparts appear to be in fruitful conflict with each other, while still respecting each other and helping each other develop.

Our world is changing, and art is a part of that change, humanising interactions between people, increasing their self-understanding. St. Utopia, together with the previous exhibitions, creates a visual dialogue that transcends conventional preconceptions about internationalness and localness, and gives prominence to a way of being that is not dependent solely on our position on the globe. Having withdrawn to become a hermit in the wider world, I have returned to my home district, and now I am also able to share with other people my way of seeing both. Through my work I pass glimpses and intimations of the soft values of art through the hard shell of the globalised world.

St. Pragburg

In my pictures of Tampere, Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes (2001), I was already beginning to move away from the documentary tradition in photography. In St. Pragburg I have totally broken away from 'the dictatorship of reality' and transformed two real cities, Prague and St. Petersburg into a single, imaginary metropolis, St. Pragburg. The last remaining signs and traces of the dictatorship of documentarism have disappeared and lost their meaning to pure fantasy. Just imagine.

St. Pragburg has links with the 'street-photography' tradition, in which the photographer shoots sights that say something to him as he goes around the city. On page 11 is my photograph of a view of a river; I am beneath a bridge, facing into bright counterlight. The dark shadows speak of the strength of the tradition: in this view, you will be the winner.

Photography is an attempt or a way to sense invisible reality, and when the experiential nature of photography is combined with complex technology, the end result can provide the ingredients for subtle self-development.

With this work I want to show, in a fine mist rising out of the darkness, that photography is in many ways a mystical experience. Taking photographs is a subjective experience, in which the photographer seeks out images that match the landscape of his own mind and soul. When pho-

tographing abroad, the distance from the environment being photographed is greater, so that the photographing experience becomes a solitary wandering. The world of the actual concrete work speaks of a freedom of mind that the soul can understand. An icy street, a flowing river, a frost-covered tree, in thousands of shades of grey, give a lucid intimation of softness in a hard world.

On page 13 the world is seen as a cut, a fissure, a gentle incision. This takes us on to an understanding of how we can, in principle, think anything in abstraction. But only in principle, since the work and the viewer exchange places so that the work does the looking and the viewer is looked at. Similarly, I have made a work in which both the reality that I have photographed and its viewer have to admit on common-sense grounds that reality exists. And similarly, the work contests both the dictatorship of both of these in relation to the work, which has its own indisputable and undisputed way of being.

As a counterpart, St. Pragburg as a megalomaniac metropolis, in the language of psychology, has a personality disorder. It says that nobody should be condemned, but rather that we should see how we ourselves develop.

Utopia

I photographed Utopia in 2002 and 2003 in Lisbon, Madrid, Kaunas, Lima and Las Palmas. Utopia is totally unfeasible, *mission impossible*.

Utopia is a continuation of the imaginary metropolis St. Pragburg. Utopia is an image that does not exist in any comprehensible form or state, with St. Pragburg still being a 'city'.

Utopia is linked into the same tradition in photography as St. Pragburg. On page 24 is my photograph of a view, with the word: true on the business sign beneath the window. Nor can the street photographer often resist the temptation, when he comes across a paradox: in Utopia people always speak the truth, according to what is believed to be true. In Lisbon the true invests in strategic banking. In this work I show how reality, images, words and facts can be given shape without anyone questioning their veracity; everything is true and nothing is true. As a counterpart, the piece tells us how a photographic work also simultaneously moves away from and approaches its viewer, so that viewers have a chance both to experience the work and to use their own capacities in their interpretation.

On page 22 a lone palm in the middle of a sandy desert embodies freedom from disturbance. In the global world beauty still communicates values that exist as universals for the whole of humanity. It is a different matter whether everyone recognises these values, which are upheld by the international community as best it can, for example, with regard to peace. *Stilleben*, the quiet life, the still picture, the freeze-frame shot, a photograph uses its own aesthetic

to tell us what it is to be quiet.

As a counterpart, Utopia wants to discuss new forms of creativity. Previously shown on several occasions as an isolated exhibition, as a counterpart, Utopia is now a component of a broader whole, so that it motivates a new sense of community in the exhibition. Creative passion brings us to a standstill in an energising experience that implies a commitment to openness and sympathy in relation to both the local and the global creative economy.

St. Utopia

St. Utopia sanctifies the subtle, dynamic human ability to sense the immaterial world, since these works are just an attempt or a way of observing it with our outward senses. An artistic experience can provide ingredients for a subtle development of the self, with the disruptive factors having to be whittled down to the minimum in the working process. From this the picture's asceticism emerges. After that, the goal is a supernatural state on the road to a metamorphosis and a seeing of the light in black-and-white photographic art.

It is inevitable that the Holy Utopia will be rewarding; operating in a local/global network is worrying, which in turn involves challenges for continuous learning. We can thus act in an equal and open relationship with our competitors, since we are able to create new, and new kinds of, solutions.

A photographic work can, for example, be a solution for a tangible or a conceptual conflict, the outcome of which is a peaceful one. This claim is, however, contradictory and fallacious in itself, but, without hopelessness, hesitation or courageous caution, we artists would be no more than mechanical executors when we put our ideals into practice. Also, confidence in our own profession on the path of art enriches our community, which still holds on to its dreams. In a soft, creative global network we have a lot to give to hard economics, which has already globalised. Art, too, is involved in this transition, since hard and soft are fascinated with each other. In St. Utopia the work ethic is good, since in the language of basketball: only if you pass the ball, can you be successful.

On page 35 the person seeing has room for himself and for others. Art aims both at self-development and at directing the viewer; I am not a lone soloist, but in interaction and collaboration with my own public and with my photographic path.

On page 48 an angel is kneeling on top of Tellus and holding a basketball on his head. Amid the moon, stars and satellites the angel is innovating amenities and services, inventing ever more new ways of constantly creating something new, and human. The work speaks of the sacred goal of photographic art for the angelic life; it wants to express the nature, the idea, of profound photographic activity.

As a counterpart, St. Utopia begins to run out of words... Am I seeing more all the time? The question "Why", at least, has lost its meaning...

Jari Arffman

Asetan tässä valokuvakirjassa kaajaanilaisessa kaupunkimaisemassa vuonna 2006 valokuvaamani St. Utopian vuorovaikutussuhteeseen kahden maailman eri metropoleissa valokuvaamani näyttelyn, St. Pragburgin (2002) ja Utopian (2004), kanssa.

Tällaisella kirjalla on vaikea kuvitella kumoavansa globalisoituneen maailman miljoonakaupunkien ja reuna-alueiden keskinäistä valtatasapainoa, mutta se varmasti aktivoi ja luo sitä henkistä ja hengellistä omanarvontuntoa, jota tarvitaan yhtäläillä tämän päivän maailmassa kuin Kainuussakin. Taiteen universaalit arvot liittyvät poliittisesti taiteen vapauteen, mutta hengellisesti sen kykyyn luoda ainutlaatuisia kokemuksia. Vastinparit näyttäytyvät hedelmällisessä ristiriidassa toisiaan kunnioittaen ja kehittäen.

Maailmamme on muutoksessa, ja taide on tässä muutoksessa mukana inhimillistään ihmisten välistä kanssakäymistä lisäten heidän itseyttäytään. St. Utopia luo yhdessä aiempien näyttelyiden kanssa kuvallisen vuoropuhelun, joka ylittää tavanomaisia kansainvälisyyteen ja paikallisuuteen liittyviä ennakkoluuloja ja tuo näkyville olemassa olemisen tapaa, joka ei ole riippuvainen ainoastaan paikastamme maapallolla. Maailmalla erakoitumiseni jälkeen olen palannut kotiseudulleni ja nyt voin jakaa molempien näkemisen myös muiden kanssa. Tuon työni kautta kovan ja globalisoituneen maailman kuoren läpi välähdyksiä ja aavistuksia taiteen pehmeistä arvoista.

St. Pragburg

Jo Tampere-kuvauksessani Kaupunkimaisemia – Urban Landscapes (2001) aloin etäännyä valokuvan dokumentaristisesta perinteestä. St. Pragburgissa olen loitontunut täysin 'todellisuuden diktatuurista' ja muuntanut kaksi todellista kaupunkia, Prahan ja Pietarin yhdeksi mielikuvitukselliseksi metropoliksi, St. Pragburgiksi. Viimeisetkin merkit ja jäljet dokumentarismien diktatuurista ovat hävinneet ja menettäneet merkityksensä puhtaalle mielikuvitukselle. Kuvittele.

St. Pragburg liittyy valokuvauksen perinteessä niin sanottuun katukuvauksen perinteeseen, jossa valokuvaaja kuvaa kaupungissa liikkeessaan häntä puhuttelevia näkymiä. Sivulla 11 olen valokuvannut joelle avautuvan näkymän; olen sillan alla vahvassa vastavalossa. Vahvat varjot kertovat tradition vahvuudesta: tässä näkymässä olet voittava.

Valokuvaus on yritys tai tapa aistia näkymätöntä todellisuutta, ja valokuvauksen kokemuksellisuuden yhdistyessä vaativaan tekniikkaan voi lopputulos antaa aineksia hienosyiseen itsensä kehittämiseen.

Tällä teoksella haluan näyttää tummuudesta nousevassa hienossa sumussa, että valokuvaus on monella tapaa mystinen kokemus. Valokuvaaminen on subjektiivinen kokemus, jossa valokuvaaja etsii kuvia oman mielen- ja sielunmaisemansa mukaan. Ulkomailta valokuvatessa kuvattava ympäristö loitontuu hyvin paljon, jolloin kuvauskokemuksesta tulee yksinäinen

vaellus. Varsinaisen konkreettisen teoksen maailma kertoo mielen vapaudesta, jonka sielu voi ymmärtää. Jäinen katu, virtaava virta, jäinen puu antavat tuhansissa harmaan sävyissä kuulaan aavistuksen pehmeystestä kovassa maailmassa.

Sivulla 13 maailma näyttäytyy lovena, rakona, pehmeänä viiltona. Tämä johtaa ymmärrykseen siitä, että abstraktiossa voi ajatella periaatteessa mitä tahansa. Mutta vain periaatteessa, sillä teos ja katsoja vaihtavat paikkoja siten, että teoksesta tulee se joka katsoo ja teoksen katsojasta katsottu. Samalla olen tehnyt teoksen, jossa sekä kuvaamani todellisuuden että sen katsojan täytyy myöntää todellisuuden – terveen järjen pohjalta – olevan olemassa. Samalla teos kiistää molempien diktatuurin suhteessa teokseen, jolla on oma kiistämätön ja kiistaton olemassa olemisen tapansa.

Vastinparina St. Pragburg megalomaanisena metropolina on psykologien kielessä persoonallisuushäiriöinen. Se kertoo, ettei ketään pidä tuomita vaan seurata kuinka itse kehittyi.

Utopia

Olen valokuvannut Utopian vuosina 2002 ja 2003 Lissabonissa, Madridissa, Kaunasissa, Limassa ja Las Palmasissa. Utopia on – aivan – mahdoton, *mission impossible*.

Utopia on jatkumo kuvitteelliselle metropolille St. Pragburgille. Utopia on kuva, jota ei ole olemassa missään ymmärrettävässä muodossa tai olomuodossa St.

Pragburgin ollessa vielä 'kaupunki'.

Utopia liittyy samaan valokuvauksen perinteeseen kuin St. Pragburgin. Sivulla 24 olen valokuvannut näkymän, jossa yllä olevan ikkunan alla lukee liikekyltissä: "totta". Useinkaan katukuvaa ei jaksa vastustaa kiusausta, kun kohdalle osuu paradoksi: Utopiassa puhutaan aina totta sen mukaan mikä uskotaan todeksi. Lissabonissa "totta" panostaa strategiseen pankkitoimintaan. Tällä teoksella näytän kuinka todellisuutta, kuvia, sanoja ja tosiasioita voidaan muokata ilman, että kukaan kyseenalaistaisi niiden totuutta; kaikki on totta ja mikään ei ole totta. Vastinparina teos kertoo kuinka valokuvallinen teos myös yhtäaikaaisesti loitontaa ja lähentää katsojaansa, jotta hänen on mahdollisuus sekä kokea teos että käyttää omaa kapasiteettiaan tulkinnassaan.

Sivulla 22 yksinäinen palmu keskellä hiekkaerämaata kuvastaa häiriöttömyyttä. Globaalissa maailmassa kauneus viestii vielä arvoja, jotka ovat olemassa universaaleina koko ihmiskunnalle. On eri asia tunnistavatko kaikki näitä kansainvälisen yhteisön parhaansa mukaan ylläpitämiä arvoja esimerkiksi rauhan suhteen. *Stilleben*, hiljaa eläminen, still-kuva, pysähtynyt kuva, valokuva kertoo omalla esteetikallaan siitä, mikä on hiljaista.

Vastinparina Utopia haluaa keskustella uusista luovuuden muodoista. Yksittäisenä näyttelynä useaan otteeseen aikaisemmin esillä ollut Utopia on nyt vastinparina osana laajempaa kokonaisuutta,

jolloin se motivoi uutta yhteisyyttä näyttelyssä. Luova intohimo pysäyttää energisoivana kokemuksena, mikä merkitsee sitoutumista avoimuuteen ja myötätuntoisuuteen suhteessa sekä paikalliseen että globaaliin luovaan talouteen.

St. Utopia

St. Utopia pyhittää ihmisen hienovaraisista ja kehittyvää kykyä aistia aineetonta maailmaa, sillä nämä teokset ovat vain yritys tai tapa havaita sitä ulkoisilla aisteilla. Taiteellinen kokemus voi antaa aineksia hienovaraiseen itsensä kehittämiseen, jolloin häiritsevät tekijät on karsittava teosvaiheessa mahdollisimman vähäisiksi. Siitä kohoaa kuvan askeesi. Sen jälkeen päämääränä on yliluonnollinen tila mustavalkoisen valokuvataiteen muodonmuutoksen ja kirkastumisen tiellä.

On väistämätöntä, että Pyhä Utopia palkitsee; toimiminen paikallisessa/globaalissa verkostossa huolestuttaa, mikä merkitsee puolestaan haastetta jatkuvalle oppimiselle. Näin voimme toimia tasa-arvoisina ja avoimina suhteessa kilpailijoihimme, sillä me osaamme luoda uutta ja uudellaisia ratkaisuja.

Valokuvateos voisi olla esimerkiksi ratkaisu johonkin käsillä olevaan tai käsitteelliseen konfliktiin, jonka lopputulos on rauhanomainen. Tämä väite on kuitenkin ristiriitainen ja epätoivoisuus, epäröintiä ja rohkeaa varovaisuutta me taiteilijat olisim-

me ihanteitamme toteuttaessamme pelkkiä mekaanisia suorittajia. Myös luottamus omaan ammattikuntaan taiteen tiellä rikastuttaa yhteisöämme, joka pitää edelleen kiinni unelmistaan. Luovassa ja pehmeässä globaalissa verkossa meillä on paljon annettavaa kovalle taloudelle, joka on jo globalisoitunut. Myös taide on mukana tässä muutoksessa, koska kova ja pehmeä ovat innostuneita toisistaan. St. Utopiassa työn etiikka on hyvää, sillä koripallon kielellä vain syöttäjä voi menestyä.

Sivulla 35 näkijällä on tilaa itselleen ja toisille. Taide pyrkii sekä itsekehitykseen että ohjaamaan katsojaa; en ole yksinäinen sooloilija vaan kanssakäymisessä ja yhteistyössä oman yleisöni ja valokuvallisen tieni kanssa.

Sivulla 48 enkeli on polvillaan Telluksen päällä ja pitää päänsä päällä "koripalloa". Kuun, tähtien ja kiertolaisten joukossa enkeli innovoi palveluja ja palveluksia, keksien yhä uusia keinoja luoda alati jotain uutta, inhimillistä. Teos kertoo valokuvataiteen pyhästä päämäärästä enkelielämään; se haluaa ilmaista syvällisen valokuvallisen työskentelyn olemusta, ideaa.

Vastinparina St. Utopia alkaa tyhjetä sanoista... näenkö koko ajan yhä enemmän? Ainakin kysymys "miksi" on menettänyt merkityksensä...

Jari Arffman

The book has been supported by the city of Tampere /
Tampereen kaupunki on tukenut kirjan julkaisemista

Jari Arffman
Vastinparit / Counterparts
Kajaani art museum / Kajaanin taidemuseo
30.9.–18.11.2007

Jari Arffman © 2007

Ulrich Haas-Pursiainen, freelance curator / vapaa kuraattori, Tampere, Finland

Timothy Persons, Director of Professional Studies, curator, University of Art and Design, Helsinki, Finland /
Ammattillisten opintojen johtaja, kuraattori, Taideteollinen korkeakoulu

Translations / Käännökset
Finnish–English Michael Garner (Jari Arffman)
English–Finnish Kari Vähäpassi (Timothy Persons)
German–Finnish / English Marjukka Virkajärvi (Ulrich Haas-Pursiainen)

Graphic design / Graafinen suunnittelu
Tomas Fagerström
Duotones / Duotone-erottelut
Timo Lagerström

Papers / Paperit
Galerie Art Silk 150 g/m²,
Lessebo Design Smooth Natural Colour 150 g/m²

Printed and bound by / Painatus ja sidonta
Karisto Oy, Hämeenlinna 2007

Kustannusosakeyhtiö Musta Taide
Vanha Veturitali, FI-00520 Helsinki
ISBN 978-952-9851-86-7

Kajaani art museum publications / Kajaanin taidemuseon julkaisuja
ISSN 1458-4662

Jari Arffman, born / syntynyt 1965
Artist / Valokuvataiteilija
Lives and works in Tampere, Finland / Elää ja työskentelee Tampereella

www.galleriat.net/PhotoartJariArffman